

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 193/2018-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Abrahámom, advokátska kancelária, Kocel'ova 25, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 38/2016 a jeho rozsudkom zo 16. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 38/2016 a jeho rozsudkom zo 16. novembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi ako žalovanému bolo napadnutým rozsudkom v spojení s prvostupňovým rozsudkom uložené, aby navrhovateľke zaplatil

sumu 383,45 eur spolu s príslušenstvom. Súdny výrok rozsudkov opreli o nevyvrátiteľnú fikciu uzavretia dohody o právnej pomoci medzi navrhovateľkou a sťažovateľom ako žalovaným v rozsahu tarifnej odmeny už samotným podpisom splnomocnenia podľa § 24 ods. 1 až 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“).

3. Sťažovateľ namietal, že súdy ignorovali účel § 18 ods. 4 zákona o advokácii, ktorý bol podľa sťažovateľa prijatý práve na to, aby zabránil prípadom, keď advokát využije neznalosť spotrebiteľa podpisom prílohy k odmietnutému návrhu zmluvy – splnomocnenia – a dosiahne vznik dohody o zastupovaní s nie dohodnutým (navrhnutým a odmietnutým), ale fiktívnym obsahom. Podľa sťažovateľa tým, že súdy reflektovali existenciu § 18 ods. 4 zákona o advokácii v rozpore s jeho účelom a aplikovali všeobecné právne predpisy nižšej právnej sily, odňali sťažovateľovi právo na súdnu ochranu.

4. Sťažovateľ navrhol vydať tento nález:

„Právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a ... právo na spravodlivé súdne konanie, zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 9Co/38/2016 a jeho rozsudkom z 16.11.2017 porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/38/2016-125 z 16.11.2017 sa zrušuje.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní o ústavnej sťažnosti na účet jej právneho zástupcu JUDr. Martina Abraháma, advokáta so sídlom Kocel'ova 25, 821 08 Bratislava, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Ústavný súd k sťažnosti predovšetkým uvádza, že sťažovateľ v nej deklaroval, že napadnutý rozsudok mu bol doručený 30. januára 2018. Posledný deň lehoty predpokladanej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti ústavnému súdu tak pripadol na 3. apríl 2018. Podľa doručovacej obálky však bola sťažnosť podaná na poštovú prepravu 4. apríla 2018. V tomto prípade sa tak sťažnosť javí byť podaná oneskorene.

6.1 Ďalej ústavný súd uvádza, že sťažovateľ k svojej sťažnosti nepriložil žiadnu kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu (požiadavka plynúca z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6.2 V neposlednom rade ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ k svojej sťažnosti nepriložil splnomocnenie na zastupovanie jeho osoby pred ústavným súdom advokátom (požiadavka plynúca z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6.3 Na základe uvedeného ústavný súd mohol odmietnuť sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, resp. z dôvodu jej oneskorenosti.

7. Ústavný súd navyše k meritu veci uvádza, že vec sťažovateľa možno vzhľadom na hodnotu sporu pred súdmi (383,45 eur) posúdiť ako tzv. bagateľnú vec, kde vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu už samotný predmet sporu v napadnutom konaní zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porov. najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015) dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

7.1 Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veciach bagateľných prichádza totiž do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (porov. IV. ÚS 358/08), resp. v prípadoch, ak pôjde o intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (porov. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27). Opísaný rozmer veci však sťažovateľ vo svojej sťažnosti neartikuloval a ani neodôvodnil.

7.2 Uvedená hodnota sporu pred všeobecnými súdmi tak signalizuje zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti z dôvodu bagateľnosti veci a nutnosť odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z uvedeného dôvodu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2018